

Дамян Дамянов

Душата ми – задръстен
тъмен кладенец...

Душата ми – задръстен тъмен кладенец,
не пуска вече, капчица не пуска.
С години хвърляни и неизвадени,
лежат на дъното й мъртви мисли, чувства.
Лежат куп неразложени удавници
с лица и имена на свидни хора.
Дрънчи напразно кофата и бавно все
без капчица вода се връща горе.
А буен извор бликаше в недрата там.
И някога, във засуха и жега,
кървани жадни друмници, изпратени
от жаждата си, спираха край него.
Нима изпиха кладенеца, извора?
Нима във жаждата си, все неутолена,
те всичката ми влага тъй изблизаха,
че не остана капчица за мене?

Проклинам се за своето, безпощадното,
човеколюбство. То гнева ми ражда.
Жестоко е да бъдеш хорски кладенец,
до който да умреш накрай от жажда.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8511>]